

[Fibiger.]

en Krisefond med en Kapital paa 40 Mill. Kr. Denne Fond skal ledes af en Bestyrelse paa 9 Medlemmer, og det er denne Bestyrelse, der tager Bestemmelse om, naar der skal ydes Laan til Landbrugere, som trænger dertil. Af dette Beløb skal der først stilles 10 Mill. Kr. til Raadighed for de sønderjydske Landsdele og for de øvrige Amter 1 Mill. Kr. til Opfyldelse af det Formaal, som Forslaget har.

Hjælpen skal ydes som Laan, og der skal gives Sikkerhed i Ejendommen efter andre Panthavere. Laanet er afdragsfrit i 5 Aar og skal forrentes med 5 pCt. og kan ikke overstige 8 pCt. af Ejendomsskyldværdien og ikke overstige 10 000 Kr. Sogneraadet skal kautionere for de 25 pCt., saaledes at der paa den Maade bliver en Kontrol med, at der ikke ydes Hjælp til andre Landbrugere end saadanne, som man fra Sogneraadets Side mener, det kan nytte at hjælpe.

Det forekommer mig, at der derigenem ydes en Hjælp til Landbruget, som kan være god i disse Krisetider som en foreløbig Hjælp, og hvis saa ogsaa det andet kunde gennemføres, at Ejendomsskatterne kunde blive lettet, vilde det være et uhyre Gode og ogsaa hjælpe til, at Landbruget kunde komme gennem de vanskelige Tider.

Det har gjort mig noget ondt fra Regeringens og Regeringspartiernes Side at mærke den Afvisning af alle andre Forslag, der er kommet frem. Thi det, det gælder om i denne Tid, og som der er talt saa smukke Ord om, ogsaa af det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, er jo, at man staar sammen. Det synes jeg jo skulde vise sig i Gerningen. Jeg kan sige for mit Partis Vedkommende, at vi er rede til at gaa meget vidt for at faa en foreløbig Ordning, hvis der blot kunde blive Enighed om, at der samtidig skabtes en varig Ordning med Nedsættelse af Ejendomsskatterne, saaledes at Byrderne blev lettet. Jeg tror, det vilde være godt, om der fra alle Sider vistes Forhandlingsvillie, saaledes at der virkelig kunde naas noget.

Men det er jo klart, at hvis man kategorisk afviser alt det, der kommer fra anden Side, vil det blive umuligt at naa et Resultat i Rigsdagen, og det vil for de Landbrugere, der har det svært, i sidste Instans blive det sværeste at se paa, at man fra hver Side har sine Forslag, men ikke kan komme i en virkelig Forhandling om dem, at de kun skal jages igennem Udvalgene. Jeg vil derfor anmode om, at man er rede til, ogsaa fra Regeringens Side, at vise det,

man har sagt under Forhandlingerne, i Gerningen.

O. Andersen: Jeg vil benytte den Lejlighed, der jo gives Tingets Medlemmer ved Finanslovens Behandling til at berøre forskellige Emner, til at komme ind paa en nærmere Omtale af de Forhold, der eksisterer herhjemme, fremkaldt af den Mentalitet, der gør sig gældende, hvor Pengegriskhed og Standsegoisme fremkalder Uro og Foreteelser, der ganske naturligt maa føre med sig, at Samfundshensyn tilsidesættes.

De to Ord, man oftest hører i de senere Aar, er Ordene Krise og Katastrofe. Snart har vi Landbrugskrise, snart har vi Industrikrise, saa Handelskrise, saa Skibsfartskrise, saa Valutakrise og hvad nu alle de andre Kriser hedder, som man har forlystet Befolkningen med i disse Aar, og de, der fremsætter disse Udtalelser, slutter som Regel deres sørgmodige Betragtninger med at fortælle Befolkningen, at de Forhold, vi er inde i, nødvendigvis maa ende i en Katastrofe fremkaldt af Arbejdernes Umættelighed, at de Krav, Arbejderne stiller til Samfundet, nødvendigvis før eller senere maa gøre Danmark til en stor Fattiggaard.

Ikke desto mindre er Forholdet jo det, at Danmark lever videre. Men selvfølgelig maa de Krisestemninger, der skabes, sætte deres Spor ude i Samfundet, ja, ganske naturligt rokke ved den Tillid, som hele Danmarks Økonomi med Rette nyder.

For ca. et Aar siden, men i en anden Forsamling end den, jeg staar overfor i dette Øjeblik, advarede jeg mod de Krisestemninger, som allerede først paa Aaret 1930 gjorde sig gældende indenfor Haandværk og Industri, og som paa det Tidspunkt ogsaa havde grebet Landbrugets Ledere. Jeg kunde ikke tiltræde de stærke Raab om Krise, der allerede var fremme paa det Tidspunkt, fordi de efter min Opfattelse blev fremsat paa en saadan Maade, at Befolkningen nødvendigvis maatte faa det Indtryk, at vi var inde i en Situation, der vilde føre til, hvis der ikke kom øjeblikkelig Hjælp, at det hele maatte ende med en Katastrofe. Jeg advarede mod den Leg med Menneskeskæbner, som det i Virkeligheden var. Ved at udstøde disse Kriseraab overdøvede man ganske de mange Tusinder af arbejdsløses Bøn om Arbejde.

Den velmente Advarsel, jeg den Gang rettede til de forskellige Erhverv, blev taget mig en Del unaadigt op. Ogsaa flere ærede Medlemmer af denne Forsamling advarede mig mod den Tale. Der er jo imidlertid